

ΑΓΑΝΙΨΨΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

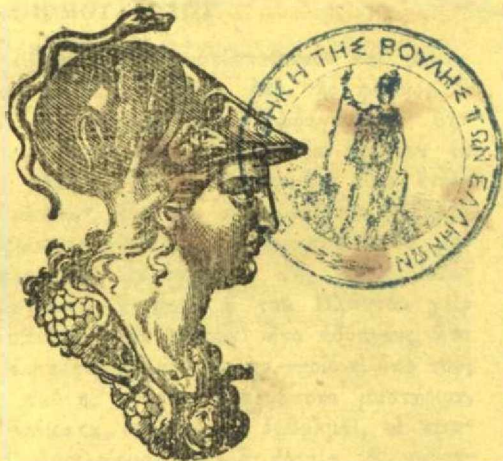
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1867. ΦΥΛΛΑΔ. 10

«Παιδεία γάρ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶν ἀθάνατον καὶ θεῖον.»
(Πλούταρχος.)

Σύντομος ἐμπειροχόρων.

Ἀρμάνδος καὶ Θηρεσία (Διήγημα).—Ὀπρασία Καρόλου
ΓΑ.—Αἱ ἐξετάσεις τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου τῶν κορασ-
των—ΠΟΙΚΙΛΑ.—Ἐν δάκρυ.—Ἐν ἄρθος.—Λύσις αἰνιγ-
ματος.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

1867.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1867. ΦΥΛΛΑΔΑ. 10

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΘΗΡΕΣΙΑ

Διήγημα (Πρωτότυπον).

(Ὁρα φυλλάδιον προηγούμενον.)

III

ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ.

Νύξ φαιδρά, νύξ ένδεδυμένη τὸν στιλπνότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον μανδύαν αὐτῆς, ήγρύπνει ἐπὶ τῆς φύσεως. Η σελήνη ἀκτινοσσεφῆς, ὡς τηλαυγῆς φάρος ὠδήγει τὰ θέματα τῆς περικαλλοῦς ταύτης νυκτὸς, σκορπῶσα ἄφθονον τὸ παννύχιον φέγγος τῆς. Ἡρέμας ἔπεζεν ἑλαφρά τις αὖρα ἔνδον τῶν φυλλάδων καὶ κλάδων, ἐνῶ τὸ πᾶν ἐκάθευδε νήδυμον ὕπνον. Ἀδύνατον ἀνθρώπινος γλῶσσα νὰ παραστήσῃ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν μελαγχολίαν τῆς νυκτὸς ταύτης! Ἦτο ἡ ὠραιότερα εἰκὼν ἦν ποτε ἡ τοῦ Πλάστου χεὶρ ἀνήρτησε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν βροτῶν ἦτο ἡδύπνοος, ἦτο γλυκεῖα. Τὸ πᾶν ἐν ἐκστάσει, εἰς ἀνάπαυαν,—οἶονεὶ ὑπὸ τοὺς κόλπους τῆς σιγηρᾶς ταύτης νυκτὸς ἐκαλύπτετο μυστήριον, περὶ οὗ ἀντήλασσον νεύματα, ὡς ζῶηροὶ ὀφθαλμοὶ, οἱ μαρμαρυγῶδεις ἀστέρες! Η βασιλεύουσα μακρὰ ἡρεμία, ἡ παντελῆς σιγή, αἱ λυχεῖμονες οἰκοδομαὶ τῆς ὑπὸ τὴν ὄψιν μου ἔκτενοῦς ταύτης πόλεως, τὰ ἔνθεν κἀκείσε διεσπαρμένα φῶτα, τὰ ὡς θάμνοι καὶ κυπάρισσοι ἐκασταχοῦ σκιερὰ ἀραιώματα, εἶχον τὴν ἄποψιν εὐρυτάτου τινὸς κοιμητηρίου, ὅπου ἐκάθευδον ἐν ἐκεχειρίᾳ χιλιάδες ἀνθρώπων, ἀγαμένοντες τὴν ἔλευσιν τῆς ἐπιούσης, ὡς οἱ ἐν τάφῳ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πενθίμου ταύτης κοιλάδος μόνος ὁ Παρά-
δεισος τοῦ Καρόλου ὡς αὐστηρὸς ἐλεγκτὴς τοῦ ρυθμοῦ καὶ
τῶν κινήσεων τῆς φύσεως ἐγρηγόρει.

Ἴδου κατὰ ποῖαν νύκτα ὁ Ἀρμάνδος, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας
τὸ μυριοπόθητον χειρόγραφον τῆς Θηρεσίας, οἰοῖνι ὑπουργοῦ
χαρτοφυλάκιον, εἰσῆρχετο ἀνυπόμονος, σύννους καὶ περιφοβὸς
τὸν Καρόλιον κήπον.

Ἀκολουθήσατέ τον. Εἰσῆλθε πρό τινος, ἤνοιξε τὰ φύλλα τῆς
καρχελοφράκτου ἐκείνης θύρας, καὶ ὁμως ἐξακολουθεῖ ὦν τε-
ταραγμένος, ὠχρὸς! . . . Συνεσταλμένος, ψοφοδεὴς, πλανᾶται
ἀπὸ στέλεχον εἰς στέλεχον, καὶ ἀπὸ ἀτραπὸν εἰς ἀτραπὸν, ἀκρο-
ποδητεῖ, ἐπὶ τῶν ὀνύχων του. Ἡ σκιά του τὸν καταδιώκει, τὸν
τρομάζει. Τὸ ἔμμα του! ὦ φόβος! φόβος! Ἴδού! ἔτα-
στικὸν, πεπλανημένον! ὁ ποῦς του κλίνει, κλονεῖται, μόλις προσ-
έθιξεν ἐν ξηρόφυλλον καὶ ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων ἐβρί-
γησεν! ἡ γῆ ὡς νὰ τρίξη ὑπὸ τοὺς πόδας του! . . . Εἶδετέ τον
ἐστᾶθην, ἐπλησίασε φλοιοβραγέες τι ὄζωδες δένδρον, ἐκαλύφθη
ὑπὸ τὴν σκιάν του—ὦ! μόλις φαίνεται ὀλιγώτερον τεταραγμέ-
νος! . . . Τίνα ζητεῖ; Θεωρεῖ περίξ. Ἐλαφρὰν κίνησιν σκιεροῦ τι-
νος κλαδίσκου ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἄνθρωπος, ὅστις ἤρχετο πρὸς
αὐτὸν μὲ βήματα βραδέα! τανύει τὰ ὠτά του—ἠπατήθη—
δὲν ἀκούει ἢ τὸν θροῦν τοῦ ἀνέμου, τὸ τερέτισμα τῶν ἐντό-
μων καὶ τὸν ψιθυρισμὸν τοῦ βύακος, ὅστις ἔρπεται ὑπὸ τοὺς
πόδας του! . . . Περιδεὴς ἀνεγείρει τοὺς ὀφθαλμούς του—μὴ τὸν
εἶδὲ τις;—ποῦ εὑρέθη;—κατὰ μέτωπον τοῦ οἴκου τῆς Θηρεσίας!
ὦ! ἡ καρδία του πάλαι δίκην ἀτέρμονος ὠροδείκτου, τὸ πρό-
σωπόν του ἐκφράζει ἀελλπτόν τινα θυμηδίαν, καὶ τὰ χεῖλη του
ὡς νὰ λέγουν.

Ah! près de toi que le rêve est charmant!

Ἰπὸ τὸ εὐσκιόφυλλον ἐκείνο δένδρον, ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἔ-
κρυπτεν ἀπὸ τὰς φιλοθεάμονας βλέψεις τῆς σελήνης, εὔρεν ἀνα-
κωχὴν ὁ δειδοκιμασμένος ἐραστὴς, ὁ ἐξηντλημένος Ἀρμάνδος. Μό-
νος ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιάν του, ἤνοιξε μετὰ προσοχῆς τὰς πτυχὰς
τοῦ λυσιμερίνου γράμματος, ὡς ἵνα βεβαιωθῇ καὶ πάλιν ὅτι ἐ-
κείνο ἦτο ὅπερ ἤνοιγεν εἰς αὐτὸν τὰς τέως κεκλεισμένας πύλας
τοῦ Παραδείσου . . .

Αἴφνης βίγος τρόμου ὡς ἀπὸ ηλεκτρικοῦ σπινθῆρος μετεδόθη
καθ' ὄλον του τὸ σῶμα, ἠσθάνθη ὡς νὰ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν

ὀμμάτων του νέφος ὅπερ περιδινεῖτο ἐντὸς αὐτῶν, ἠθέλησε νὰ
καταμετρήσῃ δύο βήματα, ἵνα ἐξέλθῃ τοῦ φωλεοῦ του, καὶ αἱ
ἀρθρώσεις του ἐδονήθησαν καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ στελέχους.
Ἄλλ' ἐν ῥιπῇ θλέμματος, ὡς νὰ ἔβρευσεν ἐπ' αὐτοῦ μαγικὴ τις
δύναμις, ἐγκαταλιπὼν τὴν σύσκιον ἐκείνην κρύπτην, ἐξήρχετο
ὠχρὸς μὲν ἀλλὰ πλήρης μειδιαμάτων, μεστὸς ἔρωτος. ὦ! πό-
σον ἦτο εὐδαίμων! ὦ! ὁποῖαν τερπωλὴν παρεσκευάσε δι' αὐ-
τὸν ἡ τύχη! . . . Τὴν εἶδε, τὴν ἀνεγνώρισε, ἦτο ἐκείνη, ἦτο
ἐκείνη δι' ἐνὸς πηδήματος εὑρέθη πλησίον της, τὴν ἐπλησία-
σεν ὡς ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρέθουσαν, χεῖρες τρέμουσαι τὴν ἐνηγ-
καλίσθησαν, βραχίονες ἐξηντλημένοι τὸν ἔθλιψαν, τὴν ἠσπά-
σθη τρυφερῶς, τὸν ἐφίλησε περιπαθῶς. Δὲν ἦτο Νηρηΐς, ἦτο
ἄγγελος, ἦτο ἡ Θηρεσία. Ὅποια στιγμή! ὁποῖον ὠραῖον συμ-
πλεγμα!

Τίς δὲν θὰ ἐξεπλήττετο, ἵνα μὴ εἶπω ἄλλο τι, ἂν κατὰ
τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔβλεπε τὸν Ἀρμάνδον ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρί-
νου τῆς Θηρεσίας τραχήλου, τὴν Θηρεσίαν ἐπὶ τῆς πυρώδους
παρειᾶς τοῦ Ἀρμάνδου, ἀναύδους, ἐκστατικούς, ἐν συμπλέγ-
ματι! Ὁ οὐρανὸς τοὺς εἶδε καὶ ἐμειδίασε, ἡ σελήνη μὴ τοὺς
εἶδε καὶ ἐφθόνησε; Εὐτυχεῖς στιγμαὶ αἵτινες οὐδεπώποτε ἀ-
ποσβέννυνται, ἄφανοι σκηναὶ εἴπερ καὶ ἄλλο τι ἐκφραστικώ-
ταται!

Ἀλλὰ διατί οἱ λόγοι ἡμῶν εἰσὶν ἄχρως καὶ αἱ ἐκφράσεις μας
ἀσθενεῖς! Δύο ἐρασταί, οἵτινες ἐπὶ δλόκληρον ἑνιαυτὸν δὲν ἐ-
πέτυχον νὰ ἀνταλλάξωσιν ἐν νεῦμα, μίαν ἐκφρασίαν, τὴν στιγ-
μὴν ταύτην εὑρίσκονται ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, ὡς περισε-
ρῶν ζεῦγος, ὡς δυὰς ἀγγέλων ἐνηγκαλίσθησαν, ἠσπάσθησαν. Τῶ-
ρα τί θὰ εἴπωσι; Τὸ μυστήριον τῆς καρδίας των; Ἄλλ' ὁποῖον μυσ-
τήριον; τὸ στόμα των δὲν ὀμιλεῖ, ἡ καρδία των πάλαι! Ἐπὶ
τῶν παρειῶν των ἀνέβη ἀβρότατον τῆς αἰδοῦς ἐρύθημα, ἐπὶ
τῶν χειλέων ἀλόφα τῆς ἀγνότητος λευκότητος, τὸ μέτωπόν των
ἐξέλαμψεν ὑπὸ χαρμονῆς. Ἦσαν εὐτυχεῖς, ἦσαν πανόλβιοι. Αἱ
χεῖρες των τρέμουσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ των, ὦ! οἱ ὀφθαλμοὶ των,
τῶρα μὲν μαρασμώδεις, τῶρα δὲ ἐμπλοεὶ εὐαισθησίας, καθί-
στανται ἀπερίγραπτοι. Ἐν δάκρυ χαρᾶς, ὡς στίλβων ἀδάμας,
κρέμαται ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων των. Διατί ἡ φύσις δάκρυα ἀ-
ναμύγνυει μετὰ τῆς χαρᾶς, λύπην μετὰ τῆς εὐτυχίας;

εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ ἐβρίθησαν εἰς ἐκστασιν.

γῶσι, σιγῶσιν ὡς νὰ μὴν ἠδύναντο νὰ ἐκφράσωσιν ὅ,τι ἤσθλοντο, ὡς νὰ μὴν ἤθελον νὰ δικταράζωσι τὴν ἐπικρατοῦσαν νηνεμίαν, ὡς νὰ μὴν ἀνεύρισκον λέξεις εἰς τὸν πυθμένα τοῦ νοῦς των. Μόλις ὅμως ὁ Ἀρμάνδος ἀφήσει στεναγμὸν καὶ εὐθύς ἐν—
 ἄχ—ὡς πτίλον ἀπαλότατον διαβρήγνυσι τὸ ἔρκος τῶν μαργαριτῶν τῆς Θηρεσίας.

—Ἀρμάνδε μου—ἐπιφέρει τέλος μὲ φωνὴν συγκεκομμένην ἥτις ἐν ἀκαρεῖ καὶ ἐξηλείφθη, ὡς νὰ τὴν ἤρπασέ τις ἐπὶ τοῦ αἰθέρος.

—Θηρεσία—προστίθησιν ἐκαίνοσ καὶ βαρὺς στόνος προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Θεῖα, οὐρανία συνέντευξις.

Ὁ Ἔρωσ δὲν εἶναι χίμαιρα. Ὑπὸ τὸ ἀυχηρὸν τῆς σελήνης φῶσ τὸ ἀτενὲς τοῦ ἀναγνώστου ὄμμα θὰ ἀνεύρισκον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Θηρεσίας ὅ,τι ἐνταῦθα ἐπιθυμεῖ ἀλλὰ δὲν βλέπει. Νεανίς δεκαοκταετής, —εἰς τὸν ἀνθὸν τῆς ἡλικίας της, —εὐειδῆς τὴν ὄψιν, ἰσαγγελοσ τὴν ἀρετὴν, πλήρης χαρίτων καὶ θελγήτρων, ἰδοὺ τί ἴσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Πῶσ νὰ μὴν ἀνασκιρτᾷ ὑπὸ εὐφροσύνου ἀγαλλιάσεωσ ὁ Ἀρμάνδοσ; ἡ Θηρεσία, τὸ φῶσ τῶν ἡμερῶν του, ὁ ἥλιοσ τῆς ζωῆσ του, τὸ χρυσοῦν ὄνειρον τῶν ἐλπίδων του, ἦτο πλησίον του, ἐξείφθη εἰς τὰς ἀγκάλασ του· τὰ ἱλαρά της ὄμματα ἀπῆστραψαν ὑπὸ χαρᾶσ, τὰ ὡσ ἀπὸ κοχενίλλησ χεῖλη της ἐμειδίασαν ὑπὸ μυχιαίασ ἀγάπησ. Τί περισσότερον; ὦ! εὐτυχεῖσ! εὐτυχεῖσ ἐρασταί!... Παρατηρήσατε, τὴν θεωρεῖ μὲ ἀσκαρδάμυκτον βλέμμα, ἐκεῖνη δὲ κλίνει τὴν κεφαλὴν της ὡσ ῥόδον δροσοσταγῆσ· ἠρυθρίασεν καὶ ὑπὸ τὰ χαμαιῶρεπῆ ὄμματά της ἐκυλίσθη ἐν δάκρυ, ὡσ μαργαρίτησ. ὦ! εἶναι πολύτιμον! Ἀλλ' ἀκροάσθητε, εἶναι ἡ φωνὴ της· πόσον μελιῤῥυτοσ, τρυφερά, συγκεκνημένη.

—Ἀρμάνδε μου πικροῖλατε, οὐδεὶσ πλὴν σοῦ ἐν τῷ κόσμῳ μοὶ εἶναι ποθητόσ. Ἐχασα τὸν πατέρα μου νήπιον ἔτι, ἡ δὲ μήτηρ μου, δυστυχῆσ, δὲν δύναται νὰ μοὶ παράσχη ἡ τὴν ἀγάπην της. Οἱ προστάται μοι, ἄθλιοι, ἐλεινοὶ, κατέστησαν τὴν ζωὴν μου διηνεκῆ βάσανον, ἐμάρανον τὴν νεότητά μου, κατέπνιξαν τὴν καρδίαν μου. Σὺ μόνοσ μὲ ἐπαραμύθεισ, διὰ σοῦ ἔμαθον ὅ,τι ὁ Θεὸσ δὲν ἔθεσεν ἐπὶ γῆσ τὸ πλάσμα του ἵνα πάσχη μόνον, διὰ σοῦ ἡ λύπη μου μετετρέπετο εἰσ χαράν. ὦ! Ἀρμάνδε, εἰς τὸν κόσμον ἄλλον δὲν ἠγάπησα καὶ παρ' ἄλλου δὲν

ἠγαπήθην ἢ ὑπὸ σοῦ καὶ μόνου. Ἐρήμη, μόνη σχεδὸν εἶμαι ἐπὶ τῆσ γῆσ, ἄνευ σοῦ, ἄνευ τοῦ ἔρωτόσ σου. Μὴ μὲ λησμονήσῃσ ποτέ, ποτέ. Ἀρμάνδε μοι γλυκύτατε, ἐν μόνον σοῦ ζητῶ νὰ μὲ ἀγαπᾷσ. Ἀλλά... .

Κρότοσ, κρότοσ θύρασ γρυλλιζούσῃσ ἐπὶ τῶν στροφῶν της, ἠκούσθη αἴφνησ. Ἡ φωνὴ, ἡ ἐμμελής, ἡ θεσπεσία ἐκεῖνη φωνὴ ἐκόπη ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ παγετόσ τρόμου διεχύθη εἰσ τὰσ φλέβασ ἀμφοτέρων τῶν ἐραστῶν. Ἄν τοὺσ ἔβλεπέ τις οὕτωσ ἀναύδοσ, δειλήμονασ, ὠχροὺσ, ἀκινήτοσ, θὰ ἐνόμιζεν ὅ,τι ἦσαν νεοφανῆ ἀγάλαματα, ἀπερ ὁ Κάρλοσ τοσοῦτον ἰδιοτρόπωσ ἔθεσεν ἐπὶ τῆσ ἀτραποῦ. Τὸν βαρὺν ἐκείνον κρότον διεδέχθη βηματισμοὺσ τισ ἐλαφροὺσ καὶ ἀργόσ. Ἄπνευστί περιεμμένοτ ἡ ἐμφάνισις· ἰδοὺ παρρησιάζεται ἡ μορφή του. Καρόλου ἀποφράσ καὶ ἀπευκαταία. Τὸ ὄμμα του βλοσυρὸν ἐπέξετάθη ταχέωσ μέχρι τῶν δύο ἐραστῶν μας, καὶ εἶδε καὶ ἐγνώρισε τὴν Θηρεσίαν.

Ἡ δύσμοιροσ κόρη, χωρὶσ οὐδὲ τὴν φράσιν της νὰ τελειώσῃ, συνῆψε τὰ λείψανα τῶν δυνάμεών της, καὶ ἀπέδρα ὠκύπουσ ὡσ ἔλαφοσ πληγωμένη, ὡσ πεφοβισμένη δορκάσ. Ὁ Ἀρμάνδοσ ἐστράφη, ὡσ ἵνα τῆσ ζητήσῃ ἕνα ἀποχαιρετισμὸν—δυστυχῆσ, τὸν ὕστατον—τὴν εἶδε ἀπομακρυνομένην δρομαίωσ ὡσ διαλυόμενον ὄνειρον, τὴν συνώδευσε μὲ τοὺσ ὀφθαλμοὺσ σπινθηροβολοῦντασ μέχρι τῆσ καγκελοφράκτου θύρασ· ἔπειτα ὡσανεὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη του Καρόλου βαρὺν ἔλεγχον, δριμύειαν καταδίκην, ἐκλείνει τὴν κεφαλὴν καὶ περιέμεινε.

Ὡσ Ἐριννὺσ προλιποῦσα τὸν Ἄδην, ὡσ ἀστραπὴ κεραυνοβόλοσ ἀνοίξασα τὸν λάρυγγά της ἵνα τοὺσ καταβροχθίσῃ, ἐπέστη τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὁ Κάρλοσ, ὅστισ τοὺσ εἶδε, ὠρκίσθη καὶ ἀπισύρθη. Ἡ τύχη ὤμοσε νὰ τιμωρήσῃ δι' αὐτοῦ μέχρισ ἐξοντώσεωσ τὴν αὐθάδη καὶ παράτολμον παραβίασιν τοῦ ἱεροῦ δόγματοσ ἀμὴ μου ἄπτου. Ἀλλοίμονον!... Ἐπέπρωτο μετὰ ὀλοκλήρου ἐνικουτοῦ διηνεκῆ δοκιμασίαν νὰ πλησιάσωσιν ἀλλήλοσ οὐχὶ δι' ἄλλο, ἀλλ' ἵνα ἀσπασθῶσι τὸν πρῶτον καὶ ὕστατον ἀσπασμὸν, τὸν ἀσπασμὸν τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ, ἵνα εὐχηθῶσιν εἰσ τὸν οὐράνιον των Πατέρα, ἂν δὲν τοὺσ ἐνώσῃ ἐπὶ γῆσ, νὰ μὴ τοὺσ λησμονήσῃ ἐν τῷ Οὐρανῷ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΟΠΤΑΣΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΙΑ΄.

Α.

Ἐμπαίζουσι τὰς ὑπερφυσικὰς ὀπτασίας καὶ ἐμφανίσεις τινές, ἐν τούτοις εἰσὶν ἐπιβεβαιωμένοι τοσοῦτον, ὥστε, ἂν ἀντέτινέ τις νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτάς, ἤθελεν ὑποχρεωθῆ, διὰ νὰ ἦναι συνεπής, νὰ ἀποβρίψῃ σωρηδὸν ὕλας τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις.

Πρακτικὰ τινὰ ἐν καλῇ τάξει, φέροντα τὰς ὑπογραφὰς τεσσάρων ἀξιοπίστων μαρτύρων, ἐγγυῶνται περὶ τοῦ κήρους τοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθῶ. Προσθέτω ὅτι ἡ πρόβλεψις, ἡ περιεχομένη εἰς τὰ πρακτικὰ, ἦτο γνωστὴ καὶ ἀνεφαίνεται πρὸ πολλοῦ πρὶν ἢ γεγονότα τινὰ συμβῶντα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν φανῶσιν ὅτι ἐπλήρωσαν αὐτήν.

Κάρολος ὁ ἐνδέκατος, πατὴρ τοῦ περιφήμου Καρόλου τοῦ δωδεκάτου, ἦτον εἰς τῶν μοναρχῶν τῶν μᾶλλον δεσποτικῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τῶν συνετωτάτων τοῦ ὁποίου ἀπέκτησέ ποτε ἡ Σουηδία. Περιέστειλε τὰ τερατώδη προνόμια τῶν εὐγενῶν, κατήργησε τὴν ἐξουσίαν τῆς γερουσίας, ἐν ἐνὶ λόγῳ μετέβαλε τὸ πολίτευμα τοῦ τόπου, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτοῦ ἦτον ὀλιγαρχικόν, καὶ ἔβασε τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἄλλως τε δὲ ἦτο ἀνὴρ πεφωτισμένος, γενναῖος, λίαν προσκεκολλημένος εἰς τὴν Αουθρακικὴν θρησκείαν, χαρακτῆρος ἀκάμπτου, ψυχροῦ, θετικοῦ, ὅλως ἐστερημένος φαντασίας. Πρὸ ὀλίγου ἐστερήθη τῆς συζύγου αὐτοῦ Οὐλρίκης Ἐλεωνόρας. Εἰ καὶ ἡ ὠμότης αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡγεμονίδα ταύτην ἐπετάχυνεν, ὡς λέγουσι, τὸ τέλος αὐτῆς, τὴν ἐτίμα, καὶ ἔφανη ὅτι συνεκινήθη περισσότερον κατὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, ἢ ὅσον περιέμενέ τις ἐκ καρδίας τοσοῦτον σκληρᾶς, ὡς ἡ ἰδική του. Ἀπὸ τοῦ συμβάντος τούτου κατέστη ἔτι σκυθρωπότερος καὶ ἔτι σιωπηλὸς ἢ πρότερον, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν μετ' ἐπιμελείας ἧτις ὑπεδείκνυε κατεπίγουσαν ἐν αὐτῇ ἀνάγκην ν' ἀπομακρύνῃ ἰδέας ὀδυνηράς.

Περὶ τὸ τέλος ἐσπερινῆς τινος συναναστροφῆς φηνοπωρινῆς, φορῶν κοιτωνίτην καὶ ἐμβάδας, ἐκάθητο, ἀπέναντι μεγάλης φλεγούσης πυρᾶς, εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τῆς Στοκχόλμης (Stockholm). Εἶχε πλησίον αὐτοῦ τὸν κλειδοῦχόν του, τὸν κόμητα Βραχύν (Braché), τὸν ὁποῖον ἐτίμα διὰ τῆς εὐνοίας του, τὸν ἱατρὸν Βοιμγαρδίνον (Baumgarten),

ὅστις, ὡς τὸ εἰπωμεν ἐν παρόδῳ, ὡς ἔξοχος νοῦς ἤθελε ν' ἀμφιβάλλωσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ πάντων ἐκτὸς τῆς ἱατρικῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν διέταξε καὶ ἦλθεν ὁ ἱατρὸς διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ περὶ τινος ἀδιαθεσίας. Ἡ ἐσπερινὴ συναναστροφή παρετίετο, ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς παρὰ τὴν συνήθειάν του δὲν ἐπλήχετο τὴν καλὴν νύκτα, ὅπως δώσῃ νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἦτο καιρὸς ν' ἀναχωρήσουν. Ἐχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν καιομένων δαυλῶν, ἐτήρει βαθεῖαν σιωπὴν, βεβαρημένος ἐκ τῆς συντροφίας, ἀλλὰ καὶ φοβούμενος, χωρὶς νὰ ἠξέυρῃ διατὶ, νὰ μείνῃ μόνος. Ὁ κόμης Βραχύν παρετήρησε καλῶς ὅτι ἡ παρουσία του δὲν ἦτο λίαν εὐάρεστος, καὶ ἤδη πολλάκις ἐξέφρασε τὸν φόβον μήπως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἀλλὰ χειρονομία τοῦ βασιλέως τὸν ἀνέστειλεν ἐπὶ τῆς θέσεώς του. Τὸ κατ' αὐτὸν καὶ ὁ ἱατρὸς ὠμίλησεν ἐπίσης περὶ τῆς βλάβης τὴν ὁποῖαν προξενεῖ ἡ ἀγρυπνία εἰς τὴν ὑγείαν· ἀλλ' ὁ Κάρολος ἀπεκρίθη μεταξὺ τῶν ὀδόντων· «Μείνκατε, δὲν ἔχω ἀκόμη διαθέσιν νὰ κοιμηθῶ.»

Τότε ἐθίξαν διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐξηντλοῦντο ὅλα κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην φράσιν. Ἐφαίνετο ἐναργῶς ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εὐρίσκετο εἰς μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν δυσμενῶν διαθέσεών του, καὶ, εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἡ θέσις τῶν αὐλικῶν εἶναι λίαν ἀκροσφαλῆς. Ὁ κόμης Βραχύν, ὑποπτεύων ὅτι ἡ λύπη τοῦ βασιλέως προήρχετο ἐκ τῶν θλίψεων του ἕνεκα τῆς στερήσεως τῆς συζύγου του, ἐνέβλεψεν ἐπὶ τινὰ πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς βασιλίσσης κρεμαμένην εἰς τὸ γραφεῖόν του, μετὰ ταῦτα ἀνέκραξε μετὰ βαθέος στεναγμοῦ· «Πόσον ἡ εἰκὼν αὕτη ὁμοιάζει! Ἴδου ἀληθῆς ἔκφρασις ἐκείνης, συνάμα μεγαλοπρεπῆς καὶ γλυκεῖα!..»

— «Ἄπαγε!» ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν ἐπίπληξιν τινὰ ὁσάνκις προέφερον ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης, «ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι παρὰ τὸ δέον προσεπειρημένη! Ἡ βασιλίσσα ἦτο δυσειδής.» Ἐπειτα, δυσαρεσθηθεὶς ἐνδομύχως διὰ τὴν ὠμότητά του, ἠγέρθη καὶ περιῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἵνα ἀποκρύψῃ συκίνησιν διὰ τὴν ὁποῖαν ἠρθῆρα. Ἐστάθη ἐνώπιον παραθύρου τὸ ὁποῖον ἔβλεπε πρὸς τὴν αὐλήν. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ καὶ ἡ αελλὴν κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον.

Τὰ ἀνάκτορα ἔνθα ἐδρεύουσι σήμερον οἱ βασιλεῖς τῆς Σουηδίας δὲν ἦσαν εἰσέτι τελειωμένα, καὶ ὁ ΙΑ΄ Κάρολος, ὅστις μόνον ἔβριψε τὰ θέμεθλα αὐτῶν, κατόκει τότε τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα κείμενα εἰς τὸ ἄκρον τῆς Ρίττερόλμης ἧτις βλέπει εἰς τὴν λίμνην Μοίλερ. Τοῦτο εἶναι μέγα κτίριον εἰς σχῆμα πετάλου ἵππου. Τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως ἔκειτο εἰς ἓν τῶν ἄκρων, καὶ σχεδὸν ἀπέναντι εὐρίσκετο ἡ μεγάλη αἴθουσα, ἔνθα συνηθροίζοντο τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια ὅτε ἐμελλον νὰ λάβωσι διακοίνωσιν τινα περὶ τοῦ στέμματος. Τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ταύτης ἐφαίνοντο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φωταγωγημένα ὑπὸ λαμπροῦ φωτός. Τοῦτο ἐφάνη παράδοξον εἰς τὸν βασιλέα. Ἰπέθεσε κατ' ἀρχάς ὅτι ἡ λάμψις αὕτη προήρχετο ἐκ τῆς λαμπάδος ὑπὸ πύργου τινός. Ἀλλὰ τί μετέβαινε νὰ πράξῃ ἐκεῖ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, εἰς αἴθουσαν ἧτις πρὸ πολλοῦ χρόνου δὲν ἠνοίγετο; Ἄλλως τε καὶ ἡ λάμψις ἦτο φωταυγῆς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προέρχεται ἐκ μιᾶς μόνης λαμπάδος. Ἠδύνατό τις ν' ἀποδώσῃ τὸ τοιοῦτον εἰς πυρκαϊάν, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο διόλου καπνός, οἱ ὕλοι δὲν συνετριβήσαν, οὐδεὶς κρότος ἠκούετο, τὰ πάντα προεμήνουον φωταυγυσίαν.

Ὁ Κάρολος ἠτένισεν ἐπὶ τινα χρόνον πρὸς τὰ παράθυρα ταῦτα χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐν τούτοις ὁ κόμης Βραχὺς ἐκτείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν θώμιγγα κωδωνίσκου τινός, ἠτοιμάζετο νὰ σημάνη ὕπως καλέσῃ ἀκόλουθόν τινα καὶ ἀποστείλῃ αὐτὸν ἵνα λάβῃ γινώσιν τοῦ παραδόξου τούτου φωτός, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὸν ἀνέστειλε.—«Θέλω νὰ ὑπάγω ἐγὼ εἰς ἐκείνην τὴν αἴθουσαν,» εἶπε. Τελειόνων τὰς λέξεις ταύτας, ἐφάνη ὠχρίων, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν εἰδός τι θρησκευτικῆς φρίκης. Ἐν τούτοις ἐξῆλθε μὲ βῆμα σταθερὸν, ὁ κλειδοῦχος καὶ ὁ ἰατρὸς τὸν παρηκολούθησαν κρατῶντες ἕκαστος κηρίον ἀνημμένον.

Ὁ θυρωρὸς (*corsierge*), ὅστις εἶχεν ὄμμαθον κλειδίων, ἦτον ἤδη κεκοιμημένος. Ὁ Βομγαρδῖνος τὸν ἀνήγειρεν ἐκ τοῦ ὕπνου διατάπτων αὐτὸν, ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, ν' ἀνοίξῃ εὐθὺς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων. Μεγάλως ἠπόρησεν ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην διαταγὴν, καὶ ἐνδυθεὶς ταχέως ἐπλησίασε πρὸς τὸν βασιλέα μὲ τὸν ὄμμαθον τῶν κλειδίων. Ἐν πρώτοις ἠνοίξε τὴν θύραν στοᾶς τινος ἧτις ἐχρησίμευεν ὡς ἐξόδος εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν

ἐπαρχιακῶν συμβουλίων. Ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν, ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη ἰδὼν τοὺς τοίχους ὅλους ἐστρωμένους μέλανα.

—«Τίς διέταξε νὰ στρώσωσιν οὕτω τὴν αἴθουσαν ταύτην,» ἠρώτησε μὲ ὕφος ὀργίλον ὁ βασιλεὺς.—«Βασιλεῦ, κατ' ὕσον ἐγὼ ἠξέυρω, οὐδεὶς,» ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς ὄλωσ τεταραγμένος. «Καὶ ὅτε τελευταῖον παρήγγειλα νὰ σαρώσωσιν τὴν στοᾶν, αὕτη ἦτο πεφαπνωμένη ἐκ δρυὸς ὡς ἦτο πάντοτε... Βεβαίως τὰ στρώματα ταῦτα δὲν εἶναι ἐκ τῶν τοῦ σκευοφυλακίου Σας.» Καὶ ὁ βασιλεὺς, βαδίζων μὲ βῆμα γοργόν, προέβη ὑπὲρ τὰ δύο τρίτα τῆς στοᾶς. Ὁ κόμης καὶ ὁ θυρωρὸς τὸν παρηκολούθησαν ἐκ τοῦ πλησίον, ὁ δὲ ἰατρὸς Βομγαρδῖνος ἦτον ὀλίγον ὀπισθεν, ταλαντευόμενος μεταξὺ τοῦ φόβου τοῦ νὰ διαμείνῃ μόνος καὶ τοῦ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του εἰς τὰς συνεπειὰς συμβάντος τὸ ὅποιον προανηγέλλετο μὲ τρόπον λίαν παράδοξον.

—«Μὴ προχωρῆτε περαιτέρω, Βασιλεῦ!» ἀνέκραξεν ὁ θυρωρὸς. «Μὰ τὴν πίστιν μου, ὑπάρχει μαγεία ἐδῶ. Καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν... ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς βασιλίσσης, τῆς χριστάτης Ἰμῶν συζύγου... λέγουσιν ὅτι περιπατεῖ εἰς τὴν στοᾶν ταύτην... Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ!»

—«Στῆτε, Βασιλεῦ!» ἀνέκραξεν ὁ κόμης τὸ κατ' αὐτόν. «Δὲν ἀκούετε τοῦτον τὸν κρότον ὁ ὁποῖος προέρχεται ἐκ τῆς αἰθούσης τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων; Τίς εἶδεν εἰς ὁποῖους κινδύνους ἐκτίθεται ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης!»

—«Βασιλεῦ,» ἔλεγεν ὁ Βομγαρδῖνος, τοῦ ὁποῖου πνοὴ ἀνέμου ἀπέσβεσε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ κηρίον, «ἐπιτρέψατε τοῦλάχιστον νὰ ὑπάγω ἵνα ζητήσω εἰκάδα τῶν σωματοφυλάκων σας.»

—«Εἰσέλθωμεν,» εἶπεν ὁ βασιλεὺς σταθεῖς ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς μεγάλης αἰθούσης, «καὶ σὺ, θυρωρὲ, ἄνοιξον ταχέως ταύτην τὴν θύραν.» ἤθησε δὲ αὐτὴν διὰ τοῦ ποδός, καὶ ὁ κρότος, ἐπαναληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἠχοῦς τῶν θόλων, ἀντήχησεν εἰς τὴν στοᾶν ὡς βολὴ τηλεβόλου.

Ὁ θυρωρὸς ἔτρεμεν οὕτως, ὥστε τὸ κλειδίον προσέκρουεν ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ εἰσάξῃ.—«Γέρων στρατιώτης νὰ τρέμῃ!» εἶπεν ὁ Κάρολος ἀνυψῶν τοὺς ὤμους του! «Δεῦτε, κόμη, ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν ταύτην.»

—«Βασιλεῦ,» ἀπεκρίθη ὁ κόμης ὀπισθοποδῶν ἐν βῆμα,

«Ἄ, με διατάξῃ ἡ Ἰμπετέρα Μεγαλειότης νὰ βαδίσω πρὸς τὸ στόμιον τηλεβόλου Δανικοῦ ἢ Γερμανικοῦ, θὰ ὑπακούσω χωρὶς νὰ διστάσω, ἀλλ' ὑμεῖς θέλετε νὰ προκαλέσω τὸν ἔθνη.»

Ὁ Βασιλεὺς ἀπέσπασε τὸ κλειδίον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ θυρωροῦ.—«Βλέπω καλῶς, εἶπε με ὕψος περιφρονητικόν, ὅτι τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ μόνον,» καὶ πρὶν ἢ ἡ συνοδία του δυνηθῇ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τούτου, ἤνοιξε τὴν παλαιὰν δρυϊνὴν θύραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν προφέρων τὰς λέξεις ταύτας· «Τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ.» Οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι τὸν ἠκολούθησαν ἐλαυνόμενοι ὑπὸ περιεργείας ἰσχυροτέρας τοῦ φόβου· καὶ ἴσως αἰσχυνόμενοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν βασιλέα, εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ.

B.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα ἦν πεφωτισμένη ὑπὸ ἀπείρων φανῶν. Μετὰ στρώματα ἀνεπλήρωσαν τὰ ἀρχαῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζοντο πρόσωπα. Κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, ἐφάνιντο διατεθειμένοι ἐν τάξει, ὡς τὸ σύνηθες, σημαῖαι Γερμανικαί, Δανικαὶ ἢ Ῥωσσιακαί, τρόπαια τῶν στρατιωτῶν τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου. Διεκρίνοντο, ἐν τῷ μέσῳ, σημαῖαι Σουηδικαί, κεκαλυμμένοι μετὰ σκέπην πένθιμον.

Πολυπληθὴς ὁμήγυρις κατεῖχε τὰ θρανία. Αἱ τέσσαρες τάξεις τῆς Ἐπικρατείας (*) ἔδρευον ἐκάστη κατὰ τὸν βαθμὸν αὐτῆς. Πάντες ἦσαν ἐνδεδυμένοι μέλανα, καὶ τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν ἀνθρωπίνων ὕψων, αἵτινες ἐφάνιντο φωτοφόροι ἐπὶ μελανοῦ ἐδάφους, κατεθάμβουν οὕτω πως τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστε ἐκ τῶν τεσσάρων μαρτύρων ταύτης τῆς σκηνῆς οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ εἶρῃ εἰς τὸ πλῆθος τοῦτο πρόσωπον γνωστὸν εἰς αὐτόν. Οὕτως ὑποκριτῆς ἀπέναντι πολυκρίθμου λαοῦ δὲν βλέπει εἰμὴ πλῆθος συγκεχυμένον, ἐνθα οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ διακρίνωσι οὐδὲ ἐν πρόσωπον.

Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου, ὅθεν ὁ βασιλεὺς συνείθιζε νὰ ἀγορεύῃ πρὸς τὴν συνέλευσιν, εἶδον πτώμα αἰμοσταγῆς, περιβεβλημένον τὰ παράσημα τῆς βασιλείας. Πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ, παιδίον ἄρθιον, καὶ τὸ στέμμα φέρον ἐπὶ κεφαλῆς, ἐκράτει σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα· πρὸς τὰ ἀριστερὰ δὲ αὐτοῦ, ἀνὴρ ἡλικιωμένος, ἢ μᾶλλον ἕτερον φάντασμα, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου.

(*) Les quatre ordres de l'États, αἱ τέσσαρες τάξεις τοῦ Κράτους· οἱ πολιτικοί, οἱ στρατιωτικοί, οἱ κληρικοὶ καὶ ὁ λαός. Σ. Μ.

Ἦτο ἐνδεδυμένος τὸν μανδύαν τῆς τελετῆς τὸν ὁποῖον ἐφόρουσαν οἱ ἀρχαῖοι κυβερνηταὶ τῆς Σουηδίας, πρὶν ἢ ὁ Γουσταῦος καταστήσῃ αὐτὴν βασιλείαν. Ἀπέναντι τοῦ θρόνου, πλείστα πρόσωπα σχήματος σοβαροῦ καὶ αὐστηροῦ, ἐνδεδυμένα μακρὰς τῆβέννας καὶ ἄτινα ἐφάνιντο ὅτι ἦσαν δικασταί, ἐκάθηντο ἐνώπιον τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο μεγάλαι βίβλοι εἰς μέγεθος φύλλου καὶ τινες περγαμιναί. Μεταξὺ τοῦ θρόνου καὶ τῶν θρανίων τῆς ὁμηγύρεως ὑπῆρχε στέλεχος (*) κεκαλυμμένον μετὰ σκέπην μελαινὴν, καὶ πέλεκυς ἔκειτο πλησίον.

Οὐδεὶς ἐκ τῆς ὑπερανθρώπου ταύτης ὁμηγύρεως ἐφάνη ὅτι παρετήρησε τὴν παρουσίαν τοῦ Καρόλου καὶ τῶν τριῶν προσώπων ἄτινα τὸν παρηκολούθουν. Εἰσερχόμενοι, ἤκουσαν ἐν πρώτοις ψιθυρισμὸν τινὰ συγκεχυμένον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου τὸ οὖς δὲν ἠδύνατο νὰ δράξῃ ἐνάρθρους λέξεις· ἔπειτα ὁ μᾶλλον ἡλικιωμένος τῶν δικαστῶν, φορῶν καὶ αὐτὸς τῆβένναν, ἐκείνος ὅστις ἐφάνετο ἐκπληρῶν χρέη προέδρου, ἠγέρθη, καὶ ἐκτύπησε τρεῖς τὴν χεῖρά του ἐφ' ἐνὸς τῶν βιβλίων, ἠνεμωμένου ἐνώπιον αὐτοῦ. Παρευθὺς ἐγένετο βραθεῖα σιωπῆ. Τινὲς νέοι εὐειδεῖς, πολυτελεῶς ἐνδεδυμένοι καὶ τὰς χεῖρας ἔχοντες δεδεμένας ὀπισθεν τῶν ὤμων, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκ μιᾶς θύρας ἀντιθέτου πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἤνοιξε Κάρολος ὁ ΙΑ'. Ἐβάδιζον ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην καὶ τὸ βλέμμα θαρβυλάειον. Ὅπισθεν αὐτῶν, ἀνὴρ Ῥωμαλέος, ἐνδεδυμένος ἐφεστρίδα ἐκ δέρματος μελανωποῦ, ἐκράτει τὰ ἄκρα τῶν σχοινίων μετὰ ὁποῖα ἦσαν δεδεμένοι αἱ χεῖρές των. Ἐκείνος, ὅστις ἐβάδιζε πρῶτος καὶ ὅστις ἐφάνετο ὅτι ἦτο ὁ σπουδαιότερος τῶν δεσμοτῶν, ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, πλησίον τοῦ στελέχους, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐνέβλεψε μεθ' ὑπεροψίας ἐξόχου. Συγχρόνως, τὸ πτώμα ἐφάνη ὑποτρέμον μετὰ σπασμωδικῆς κινήσεως, καὶ αἶμα νωπὸν καὶ ἐρυθρὸν ἔρρευεν ἐκ τῆς πληγῆς. Ὁ νέος ἐγονυπέτησεν, ἔτεινε τὴν κεφαλὴν· ὁ πέλεκυς διέλαμψεν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἐπανέπεσε παραχρῆμα μετὰ πάταγον. Ρύαξ αἵματος ἀνέβρυσεν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος, καὶ συνμίχθη μετὰ τὸ τοῦ πτώματος· καὶ ἡ κεφαλὴ, ἀλλομένη πολλάκις ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἐδάφους, ἐκυλινδῆθη μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Καρόλου, τοὺς ὁποίους ἔβαψε μετὰ αἶμα.

(*) Billot, στέλεχος, κορμὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκαρκομεῦντο οἱ εἰς θάνατον καταδικαζόμενοι. Σ. Μ.

Μέχρις εκείνης τῆς στιγμῆς ἡ ἐκπληξίς τὸν κατέστησεν ἀλαλὸν· ἀλλὰ πρὸς τὸ φοικῶδες τοῦτο θέκμα «ἡ γλῶσσά του ἐλόθη» προέβη βήματά τινα πρὸς τὸ ὑψωμ, καὶ ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκείνο τὸ ἐνδεδυμένον τὸν μανδύαν τοῦ κυβερνήτου, ἀπήγγειλε θαρβραλέως τὸν γνωστὸν τοῦτον τύπον· «*Élan' ἦσαι ἐκ Θεοῦ, ὀμίλησον' ἐὰν ἦσαι ἐκ τοῦ ἄλλου, ἄφες ἡμᾶς ἐν εἰρήνῃ.*»

Τὸ φάντασμα τῆ ἀπεκρίθη βραδέως καὶ μὲ ὕφος ἐπίσημον. «*Κάρολε βασιλεῦ!* τὸ αἶμα τοῦτο δὲν θέλει βρούσει ἐπὶ τῆς βασιλείας σου (ἐνταῦθα ἡ φωνὴ κατέστη ἤττον διακεκριμένη), ἀλλὰ μετὰ πέντε βασιλείας. Δυστυχία, δυστυχία εἰς τὸ αἶμα τοῦ Γουσταύου.»

Τότε οἱ τύποι τῶν πολυαριθμῶν προσώπων τῆς καταπληκτικῆς ταύτης ὀμηγύρεως ἤρχισαν νὰ γίνωνται ὀλιγώτερον σαφεῖς, καὶ δὲν ἐφαίνοντο ἤδη εἰμὴ σκιαὶ κεχρωματισμέναι, μετ' ὀλίγον ἐξέλιπον καὶ αὐταὶ ὀλοτελῶς· αἱ φανταστικαὶ λαμπάδες ἀπεσβέσθησαν, αἱ δὲ τοῦ Καρόλου καὶ τῆς συνοδίης αὐτοῦ δὲν ἐφώτιζον πλέον εἰμὴ τὰ ἀρχαῖα στρώματα, ἐλαφρῶς κινούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ἡκούσθη ἔτι, ἐπὶ τινα χρόνον, κρότος ἀρκετὰ μελωδικός, τὸν ὁποῖον εἰς τῶν μαρτύρων παρέβαλε πρὸς τὸν ψιθυρισμὸν ἀνέμου πνέοντος ἀναμέσον τῶν φύλλων, καὶ ἄλλος πρὸς τὸν ἦχον τὸν ὁποῖον ἐκπέμπουσιν αἱ χορδαὶ ἄρπης ῥηγνύμεναι καθ' ἣν στιγμὴν ἐντείνουσι τὸ ὄργανον. Πάντες ἦσαν σύμφωνοι ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἐμφανίσεως, τὴν ὁποίαν ἐκρινον διαρκέσασαν περίπου δέκα λεπτά.

Τὰ μέλανα στρώματα, ἡ κατατομηθεῖσα κεφαλή, οἱ βύακες τοῦ αἵματος οἵτινες ἔβαπτον τὸ ἔδαφος, τὰ πάντα ἐξέλιπον μετὰ τῶν φαντασμάτων· μόνον τὸ σανδάλιον τοῦ Καρόλου διετήρησεν ἐρυθρὰν κηλίδα, ἣτις μόνη ἤθελεν ἐπαρκέσῃ ἵνα ὑπομιμνήσῃ τὰς σκηναὶς τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐὰν αὐταὶ δὲν ἦσαν βαθέως ἐγκεχαραγμέναι εἰς τὴν μνήμην του.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ ἔγραψαν τὴν ἐκθεσιν τῶν ὄσων εἶδον, καὶ τὴν ὑπέγραψαν οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὅσας προφυλάξεις καὶ ἂν ἔλαβον ἵνα ἀποκρύψωσι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀπὸ τὸ κοινόν, οὐχ ἤττον ἐγένετο μετ' ὀλίγον γνωστὸν, ζῶντος ἔτι Καρόλου τοῦ ΙΑ'. τὸ ἔγγραφον αὐτὸ ὑπάρχει

ἀκόμη, καὶ μέχρι τοῦδε οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἐκφράσῃ ἀμφοβολίας περὶ τοῦ κύρους αὐτοῦ. Τὸ τέλος τοῦτου εἶναι ἀξιοσημείωτον. «Καὶ ἐὰν τοῦτο τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἀνέφερα, λέγει ὁ βασιλεὺς, δὲν ἦναι ἡ ἀκριβὴς ἀλήθεια, ἀποβάλλω πάνταν ἐλπίδα καλλιτέρας ζωῆς, τῆς ὁποίας κατέστην ἄξιος ἕνεκα καλῶν τινῶν πράξεων, καὶ πρὸ πάντων ἕνεκα τοῦ ζήλου μου εἰς τὸ νὰ ἐργάζωμαι πάντοτε ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ μου, καὶ εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξω τὰ συμφέροντα τῆς ὀρησκείας τῶν προγόνων μου.»

Ἦδη, ἐὰν ἐνθυμηθῇ τις τὸν θάνατον Γουσταύου τοῦ Γ'. (*) καὶ τὴν δίκην τοῦ Ἀγκαρστρήμ. (Ankarstroem), τοῦ δολοφόνου αὐτοῦ, θέλει εὐρῆ πλειοτέρας σχέσεις μεταξύ τοῦ συμβάντος τούτου καὶ τῶν περιστάσεων τῆς μοναδικῆς ταύτης προφητείας.

Ὁ κατατομηθεὶς νέος ἐνώπιον τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλιῶν ὑποδεικνύει τὸν Ἀγκαρστρήμ.

Τὸ ἐστεμμένον πτώμα εἶναι Γουσταῦος ὁ Γ'.

Τὸ παιδίον εἶναι ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ, Γουσταῦος Ἀδόλφος Δ'.

Ὁ γέρον, τελευταῖον, εἶναι ὁ Δουξ τῆς Σουδερμανίας, θεῖος Γουσταύου Δ', ὅστις ἐγένετο μετὰ ταῦτα ἀντιβασιλεὺς, ἔπειτα τέλος βασιλεὺς, μετὰ τὴν ἐξῴσιν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἐν Ἀθήναις, κατὰ Ἰούλιον 1867.

Δ. Δ. Π.

Ἐξέτασις τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου τῶν κορασιῶν.

Τὸ ἀρτίως συστηθὲν ἐνταῦθα προκαταρκτικὸν Σχολεῖον τῶν κορασιῶν ἔδωκε πρὸ τινος τὰς ἐνιαυσίους αὐτοῦ ἐξετάσεις, ἃς τὸ φιλόμουσον καὶ φιλοπρόδοτον κοινόν τῆς Ζακύνθου μετ' ἀφάτου ἠκροάσθη χαρᾶς, συναισθανόμενον τὰς ὀφειλάς τὰς ὁποίας, προϊόντος τοῦ χρόνου, μέλλει νὰ παρέξῃ τὸ νέον τοῦτο ἐκπαιδευτήριον εἰς τὴν διανοητικὴν μόρφωσιν τοῦ ὠραίου ἡμῶν φύλου, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ κοινωνικὴ εὐημερία ἐκάστου.

(*) Ἡ βασιλεία Γουσταύου τοῦ Γ' εἶναι ἡ πέμπτη ἀπὸ τῆς τοῦ ΙΑ'. Καὶ γέλου.

Ἄν καί τὸ μικρὸν τοῦ χρόνου ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ δὲν ἐπέτρεψεν, ὥστε αἱ πρόοδοι νὰ ἀποβῶσι μεγάλαι, οὐχ ἦτον ὅμως ἐκ τῶν ἐξετασθεισῶν μαθητριῶν κατεδείχθη ἡ προθυμία καὶ ὁ ἔρωσ αὐτῶν πρὸς τὰ γράμματα, ὡς καὶ ἡ ἱκανότης τῆς διευθυνούσης τὸ Κατάστημα τοῦτο Κυρίας Ἐλοΐσίας Πρεσβέτου, εἰς ἣν ὀφείλομεν ἐπαίνους διὰ τὸν ζῆλον, ὄντινα καταβάλλει ὅπως καταστήσῃ τὰ ἐν τῷ Σχολεῖῳ τούτῳ φοιτῶντα κοράσια ἄξια τῆς ἱεράς αὐτῶν ἀποστολῆς, καὶ εὐγνωμοσύνην ἐνταυτῷ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ὅσα ὑπὲρ τῶν Ζακυνθίων διὰ τοῦ λόγου τῆς δημοσίως ἐξέφρασεν. Ἡ ἐντιμὸς αὕτη Κυρία, ὀμιλήσασα πρῶτον περὶ παιδείας καὶ περὶ τοῦ πόσον αὕτη συντείνει εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ γυναικείου φύλου, ὀμίλησε μετὰ ταῦτα περὶ τῆς ἱστορικῆς καταστάσεως τῆς ὠραίας ἡμῶν Πατρίδος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀποικισάντων Ἀρκάδων μέχρι τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας. Εἰς τοὺς λόγους τῆς εὐγενοῦς ταύτης Κυρίας ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι συνεκινήθησαν μεγάλως, διότι τοῖς ἀνεπόλησεν ἐν τῷ νῷ τὰς ἐποχὰς ἐκείνας, καθ' ἃς ὁ Ζακύνθιος βεβαρῆμένος ὑπὸ τῆς δουλείας ἐφλέγετο διακαῶς ὑπὲρ τῆς ἱεράς Ἐλευθερίας, καὶ ἐτοιμῶς ὑπὲρ αὐτῆς προσεφέρετο χύνων τὸ γενναῖον αὐτοῦ αἷμα. Διὰ τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἀφηγήσεως ἠθέλησε νὰ ἀναφλέξῃ ἐν ταῖς ἀπαλαῖς καρδίαις τῶν ὠραίων νεανίδων τὸ αἶσθημα τῆς φιλοτιμίας, ἵνα οὕτω ἀποκατασταθῶσι γνήσια τέκνα τῶν εὐκλεῶν ἐκείνων προγόνων, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἐκ καρδίας εὐχόμεθα.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐν φαινόμενον μετεωρολογικόν.

Ἐν περιέργον μετεωρολογικόν φαινόμενον παρατηρήθη πρὸ τινος εἰς Καλάμας. Περὶ μέσας νύκτας ὑπερμεγέθους τις πεπτωρακτωμένη σφαῖρα διήλθε τὸν κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ θόλον, ἀπὸ Νότον πρὸς Δυσμὰς, ὅπου μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα καὶ ἐσβέσθη ἐν ὑποκώφῳ θορύβῳ.

(Indépendance Hellénique).

— Ὁ Κ. Ἰωάννης Γραμματικόπουλος, μέχρι τοῦδε καθηγητῆς ἐν Ναυπλίῳ, προσεβιάσθη εἰς τὴν θέσιν Γυμνασιάρχου ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ εἰς Κεφαλληνίαν μετατεθέντος πρώην τοιοῦτου. Διωρίσθη ἐνταυτῷ Σχολάρχης ὁ Κ. Δ. Λιναρόδουλος. Ἀμφότεροι οἱ νεήλudes οὗτοι κύριοι διήγειραν, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των ἴσως, εἰς τοὺς νόας τινῶν ἀγλύν τινα ἀμφιβολίας περὶ τῆς καταλληλότητος αὐτῶν εἰς τὰς ἀνατεθείσας εἰς αὐτοὺς θέσεις. Ὅσον τὸ ἐφ' ἡμῖν, οὐ μόνον εὐχόμεθα, ἀλλὰ καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι διὰ τῆς δραστηρίας καὶ ἐπιτυχοῦς τοῦ καθήκοντός των ἐκπληρώσεως θὰ διασκεδάσωσιν οἰανδήποτε ἐπιπολάζουσαν ὑπόνοιαν, καὶ θὰ ἱκανοποιήσωσι τῆς Κυβερνήσεως τὰς προσδοκίας.

— Πρέπει ὅσον οἷόν τε τάχιον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν χηρέουσαν ἔδραν τοῦ ὁποιοῦς καθηγητῆς τῆς Ἰταλικῆς Λ. Γ. Μαρτζώκης. Ἡ Νεολαία ἀδικεῖται σπουδαίως ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐνὸς τοιοῦτου διδασκάλου. Ἄς τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ Κ. Ἰπουργός.

— Οἰαδῆποτε ἐνταῦθα ἐκδιδομένη πολιτικὴ ἐφημερίς ἀνάγκη νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπιτοπίου κυβερνήσεως εἰς τὴν ταχεῖαν διοργάνωσιν τῆς Ἐθνοφυλακῆς. Ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶμεν ἡμεῖς νὰ ποιήσωμεν ἐκτενῆ λόγον, ὑπερπληθῶντες τὰ ὄριά μας.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ.

— 3 πρὸ ἐμῶν νεο

Τὰς 9 φθίνοντος ἡ Χαρίκλεια Ν. Ἰαφτάνη τὸ δέκατον ἕνατον τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἄγουσα ἐτελεύτα καὶ εἰς τὰ οὐράνια δώματα μετέβαινε. Λυπηρὸν ὄντως καὶ σπαραξικάρδιον εἶναι ὁ θάνατος κόρης μεγίστης καταβαλλούσης προσπάθειας ὅπως τὸ πνεῦμα αὐτῆς διὰ ποικίλων καὶ ὠφελίμων γνώσεων περικοσμήσῃ. Κόραι τοιαῦται βεβαίως πολλὰ ὑπόσχονται τῇ πεφιλημένῃ πατρίδι, καὶ δικαίως εἶναι τὸ καύχημα τῶν γονέων αὐτῶν καὶ τὸ ἀγλαΐσμα τῆς κοινωνίας ἐν ἣ ζῶσιν ἡ δὲ στέρησις τούτων μεγίστην ἐμποεῖ λύπην. Ἀλλὰ τὸ τοῦ Χάρωνος δρέπανον, τὸ τυφλῶς πᾶν ἄνθος ἀποκόπτει, ἀπέσπασε καὶ τὸν εὐώδη τοῦτον κάλυκα καὶ πικρίας ἐπέπλησε τὴν καρδίαν τῶν πολυ-

ετόνων γονέων αὐτῆς. Εἰσὶ περιστάσεις, καθ' ἃς οἱ λόγοι ἀντι-
νὰ ἀνακουφίζουσι καρδίαν τεθλιμμένην ἐπὶ μᾶλλον θλίβουσιν
αὐτὴν ἀναμνησκόντες ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀπώλεσε· τοῦτο
δὲ ὑπ' ὄψιν ἔχοντες περιοριζόμεθα ἐν τοῖς ὀλίγοις τούτοις εὐ-
χόμενοι ἀπὸ καρδίας πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῆς, ὅπως τύχωσιν
παρὰ τοῦ Ἰψίστου τῆς εὐσταθείας τοῦ νὰ ὑπομείνωσι τὸ πι-
κρὸν τοῦτο ποτήριον ἐνθυμούμενοι τὸ τοῦ Ἰωβ «Κύριος ἔδω-
κε, Κύριος ἀφείλετο.»

ΕΝ ΑΝΘΟΣ

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς δεσποσύνης Ἐλοΐσας
Γεωργίου Μεσσαλά.

Τάχα τοῖς τὸ ὑπeschέθη; Ὅτε ἔρραϊνε θαλεροῖς δάκρυσι τὸν
νεόφυκτον τύμβον τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀδελφῶν, ὅτε ἐστόλιζεν
μὲ ἄνθη τὸ σκληρὸν ἐκεῖνο μάρμαρον, μὴ ἀνεγίνωσκεν ἐπ' αὐ-
τοῦ ἐγκεχαραγμένον καὶ τὸ ὄνομά της, Ἐλοΐσα;.. Ὅτε πρὸ
ἐπτὰ μηνῶν ἐθρήνηι τὸν ἄωρον θάνατον τῆς φίλης της Μα-
ρίας Κουμουνοῦρου, προέγνω ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ τὴν παρ-
ηκολούθει εἰς τὸν μέλανα καὶ ψυχρὸν τάφον; Φεῦ! φεῦ! Ἐ-
τελεύτησεν ἡ δύστηνος θυμὰ ἀπευκαταίας καὶ βροτολογίου νόσου.
Ὁ ἥλιος τῆς 18 Σεπτεμβρίου δύνων, ἔφερεν ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀ-
κτινῶν του τὴν ἀγγελικὴν, τὴν οὐρανίαν, τὴν ἐνάρετον ψυχὴν
της! Εἰς δὲ τὰς χεῖρας τῶν προσφιλῶν αὐτῆ γεννητόρων καὶ
συγγενῶν—ἀλλοίμονον! μόνον τὸ ἀγγελόμορφον σῶμά της ἀ-
πνουν, ἀκίνητον, γυμνὸν καλλονῆς καὶ θελήτρων, μὲ ἐν μει-
δίᾳ ἐπὶ τῶν χειλέων ὑπελείφθη. Οἱ δυστυχεῖς! ἔκλαυσαν,
ἐθρήνησαν τὴν ἐνενακαιδεκαετῆ Ἐλοΐσαν. Τὴν ἐπαραμύθησαν
τάχα; ἢ τὴν ὠφέλησαν; Ἄλλ' ἂν ὅχι ὁ θρῆνος, τί λοιπὸν
τοῖς ἀπέμεινεν!..

Ἀύσις τοῦ ἐν τῷ ἑβδόμῳ φυλλαδ. αἰνίγματος ἐπὶ τῷ

ΨΥΧΗ.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Διανοητική διὰ τῆς ἀμίλλης ἀνάπτυξις, καὶ ἐντεῦθεν ἀναζω-
πύρωσις τῶν αἰσθημάτων, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου Συγγράμ-
ματος. Ἔνεκα τούτου προσκαλοῦνται ὅσοι τῶν ἡμετέρων φιλο-
μούσων συνδρομητῶν θέλουσι ἕνα, μεταφράζοντες ἢ συγγράφον-
τες, κοσμῶσι τὰς ἡμετέρας σελίδας, αἴτινες εἰς αὐτοὺς μόνον εἶ-
ναι ἀνοικταί.

ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι ὄρος ἀνυπέροβητος·
γίνεται δὲ μετὰ τῆς παραλαβῆς τοῦ πρώτου φυλλαδίου καὶ
προσδιορίζεται ὡς ἑπεται.

Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς νήσου ταύτης ἀνά Τριμηνίαν Πένια 12

» » ἔκτος » » » » » 15

Ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν.

Βιβλιογραφία.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Κρητι-
κοῦ ἀγῶνος» ἐδημοσιεύθη ἀξιόλογος διατριβὴ τοῦ Κ. Θεο-
δώρου Γ. Περάνη, πραγματευομένη ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ
ἐξωτερικῶν ἀποχρώσεων τοῦ περισπουδάστου ζητήματος τῆς
Κρήτης. Εἰς τὴν μελέτην τῶν φιLANAΓνωστῶν συνιστῶντες τὸ
πρὸς ὄφελος τῶν αὐτόθι Κρητικῶν οἰκογενειῶν ἐκδοθὲν φυλ-
λάδιον, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ἐπανελέθωμεν, ἐν δέοντι, εἰς τὰ
ἐν αὐτῷ καθέκαστα.

Εἰδοποιήσεις

—Παρακαλεῖται ὁ νέος ν' ἀποτίσῃ ἡμῖν τὸ ὄ,τι
ὀφείλει, διότι ἐπὶ μᾶλλον δυστροπῶν θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ κ. τ. λ. . .

—Ὡσαύτως παρακαλεῖται ὁ ἐν τῷ Δήμῳ «Μεσογαίων» συν-
δρομητῆς ἡμῶν νὰ πληρώσῃ ἢν καθυστερεῖ ἑξάμηνον συνδρο-
μὴν του, ἵνα μὴ ἐπανελέθωμεν ἐν τῷ προσεχεῖ. . . .

—Ἔνεκα κωλυμάτων τοῦ Τυπογραφείου ἀνεστάλη μέχρι τοῦδε
ἢ ἐκδοσις τοῦ φυλλαδίου εἰς τὸ ἐξῆς ἔσεται τακτικῆ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑ Τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΙ

—Τὸ *Φρικτὸν Λάθος*, δράμα τραγικὸν εἰς τέσσαρας πρά-
ξεις ὑπὸ Χ. Σ. Ρουσσιάνου. Δραχ. 1.

—Ὁ Λιεβμάν, ἢ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς Ζηλοτυ-
πίας, Μυθιστόρημα τοῦ Κ. Δ. Ἀρνῶ, μεταφράσις ἐκ τοῦ Ἰτα-
λικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Σφήκα. Δραχ. 1, 50.

—Ὁ Μάρκος Βότσαρης, τραγωδία εἰς πράξεις πέντε μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Σφήκα. Δρ. 1, 50.